

Повикало кметицата и я нака-
рало да седне на единъ столъ
срѣдъ двора. Тогава започнало
да довежда едно следъ друго
свинчетата при жената на кмета.
Така изредило всички свинчета.
Започнало отново. И все гле-
дало всѣко свинче, па поглеж-
дало и кметицата.

— Но какво правишъ? До
кога ще ме държишъ тъй? —
попитала ядосано кметицата.

— Почакай, господарке! Гле-
дамъ кое свинче най-много при-
лича на тебе, то ще е твоето.

Разгнѣвила се много кмети-
цата. Разбрало момчето, че не
го очаква добро и избѣгало.

На другата сутринъ то пакъ
извело свинитѣ на паша. Селя-
нитѣ ги били вече изкжпали и ро-
зовото свинче пакъ било розово.

— Сега ако ги изкаляшъ,
прошка нѣма. Ще те пребиемъ!
— закарнали му се селянитѣ.

Тръгнало момчето съ свинитѣ
е се чудѣло кжде да ги заведе.
Най-сетне се сѣтило. Отвело
ги на баира, покритъ само съ
камъни и пѣсъкъ. — Тукъ наис-
тина трева нѣма, — рекло си
момчето, — но затова пѣкъ и
блата нѣма. Хубаво мѣсто!

И то се изтегнало на единъ
камъкъ да се припича на слънце,
а свинитѣ цѣлъ день се лутали
край остритѣ камъни и си раз-
ранили краката. Като тръгнали

за въ кжши, всички свини ку-
цали. Стигнали селото.

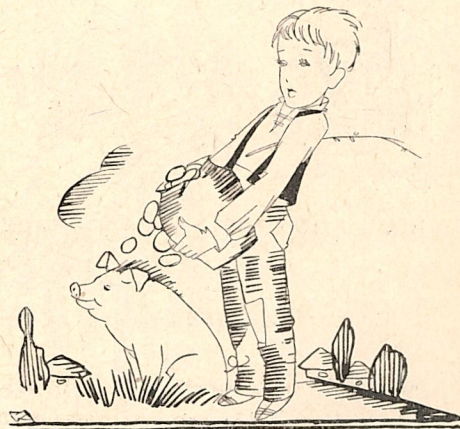
— Какво си направилъ, про-
клетнико! — викнали селянитѣ,
като видѣли куцитѣ свини.

— Нищо, — отговорило мом-
чето. — Тѣ само се клатятъ.
Преядоха, та затова ходятъ тъй.

Набили го селянитѣ, но и на
третия день го изпратили да
пасе свинитѣ.

— Прощаваме ти за после-
денъ пжтъ! Ако и сега напри-
вишъ нѣкоя пакостъ, вече съв-
семъ ще те пребиемъ!

Подкарало момчето свинитѣ.

Вървѣло и се чудѣло, кжде да
ги заведе.

— Съ такива глупави свин-
чета навсѣкжде е зло! — мис-
лило то. — Я чакай да ги за-
веда въ нивитѣ. Хемъ ще ядатъ
корени, хемъ ще преоратъ зе-